

Tante Poldi Knappe Antonio

Mario
Giordano

'Een heerlijke
detective.'
The Times

Mario Giordano

Tante Poldi en de
knappe Antonio

DE FONTEIN

Over de valkuilen van interculturele communicatie, over mannen, vismessen, cilinderinhoud en Poldi's verleden. Poldi zit in de purree, knappe Antonio wordt boos, de neef heeft een ruggengraat van elastiek, Montana is weer eens jaloers. En dat allemaal dankzij John Owenya.

Knappe Antonio was er helemaal klaar mee. Hij pakte zijn lange puntige vismes, waarmee je een tonijn kon halveren alsof het een pakje boter was, legde het tegen de keel van mijn tante Poldi en herhaalde zijn vraag: 'Waar. Is. Het.'

Waarop Poldi opnieuw háár antwoord gaf: 'Ga je ballen scheren, man! Ik heb geen idee waar je het over hebt, dat zeg ik toch?'

Waarmee een paar grote misverstanden aan het licht kwamen, hardnekkig als kalkaanslag in een kraan. Om te beginnen was er sprake van een communicatiestoornis, want knappe Antonio stelde zijn vragen in het Italiaans met een plat Siciliaans accent, terwijl Poldi hem antwoordde in onvervalst Beiers. Misverstand nummer twee was dat Poldi echt niet wist waar 'het' was. Maar al haar redelijke tegenwerpingen waren tot dusver in de wind geslagen door Antonio, hoe knap hij ook was, hoe hard hij ook schreeuwde en hoe gevaarlijk hij ook met zijn vismes zwaaide, Poldi zag geen andere uitweg dan over te schakelen op 'stijfkoppig' en 'Beiers'. Wat dit langs elkaar heen praten er niet makkelijker op maakte, was wat Poldi betrof misverstand nummer drie: de akelig sterke duct-

tape waarmee knappe Antonio haar met handen en voeten aan een stoel had vastgemaakt.

En wat mij betrof was ikzelf het allergrootste misverstand. Ik voelde me het cruciale detail in een wat-klopt-hier-niet-zoekplaat want ook ik zat met handen en voeten vastgetaped op een stoel, naast mijn tante. Ik deed het bijna in mijn broek van angst en verwachtte elk moment een felwit licht te zien. Als in een grappig, zich oneindig herhalend gifje zag ik keer op keer mijn dood voor me: het vismes dat op me af schoot, mijn ogen vol paniek, hoofd eraf (als door boter), een fontein van bloed en dan de lichtflits met esoterische pling-ploingmuziek erbij.

Het sloeg gewoon nergens op dat ik daar zat. Ik had daar helemaal niet moeten zijn. Tante Poldi natuurlijk ook niet, maar in haar geval kon je deze penibele situatie nog zien als beroepsrisico. Ik, daarentegen, was slechts de verslaggever die ze had ingehuurd om haar belevenissen, escapades en moordonderzoeken op te schrijven. Ik was de mislukte schrijver van de nooit afgemaakte familieroman, haar talentloze neefje zonder vriendin, studie of baan. Dus waarom zou iemand mij aan het mes willen rijgen? Maar natuurlijk zou dat Antonio aan zijn knappe reet roesten. Ik was slechts bijvangst.

Hun woordenpingpong leidde zowel bij tante Poldi als bij knappe Antonio tot irritatie, waardoor ik de kans op een goede afloop met de minuut kleiner zag worden. Op mijn tante daarentegen leken alle dreigementen af te rollen als condens op een versgetapt biertje. Anders dan ik was Poldi in staat op elk willekeurig moment in woede uit te barsten, een talent dat haar behoedde voor tegenslag, mislukkingen en de toekomst.

Al kon je op dit moment zeggen dat ze er weleens beter uit had gezien. Van opzij zag ik dat er meerdere scheuren in haar camouflagebroekpak zaten en dat haar Nefertiti-make-up het moeizame gekruip op handen en voeten door de struiken niet overleefd had. Op haar voorhoofd zat een bloederige schram. Haar pruik zat nog op haar hoofd, maar van het bijenkorf-kapsel was weinig over; het haar zat verfromfaaid en overal

hingen losse lokken. Normaal gesproken gaf je haar echt geen zestig, maar zo vastgebonden aan een stoel met warrige pruik en uitgelopen make-up kwam haar leeftijd er genadeloos doorheen. Haar *bella figura* was op dit moment ver te zoeken. Even was ik opgelucht dat Vito Montana haar nu niet kon zien, tot ik besepte dat de aanwezigheid van de *commissario* onze overlevingskans aanzienlijk zou verbeteren. Want hoe je het ook wendde of keerde, tante Poldi en ik zaten in een uiterst penibele situatie.

‘Zeg gewoon iets, Poldi,’ siste ik.

‘Nooit! Ik vertel die gladjakker helemaal niets. Laat ’m verrekken, die poedel.’

Daarop veranderde knappe Antonio van ondervragingstactiek. Hij liet Poldi los en legde het vismes tegen mijn keel.

‘Póldííí!’ jankte ik.

‘Ssst, kalm blijven, jongen. Als ik het vertel maakt hij ons koud, dat snap je toch wel? Gewoon rustig doorademen, hoor. Leer mij dit type kennen. Klassiek geval van een *leone di cancello*, een papieren tijger, zoals ze in het boek zeggen. Veel geblaf, maar doorbijten ho maar. Bovendien zie ik de Dood hier nog niet staan met zijn namenlijstje, dus relax.’

‘Waar. Is. Het.’

‘Ikbendechauffeurikweetvanniks,’ perste ik er in slecht Italiaans uit.

‘Je liegt, vuile pretzelvreter.’

‘Poldí! Hij vermoordt me.’

‘Rustig, jong. Voor alles is een oplossing.’

Ik hield het niet meer.

‘Waar is het!’

‘Ik weet het niet. En daarmee uit. Kappen nou!’

‘Ik weet het ook niet. Ik zweer het.’

‘Ik maak je af. Ik maak jullie allebei af. Nu meteen. En ik begin met jou.’

‘Nee nee! Ik wil niet dood.’

We schreeuwden om het hardst. Ik jankend in mijn doodsangst, Poldi met haar whiskysysteem en knappe Antonio brullend

als een Viking in een berenvel, terwijl hij met het vismes voor mijn gezicht zwaaide en godslasterlijke verwensingen uitte over geslachtsdelen, de moeder van Jezus en onfrisse sekspraktijken. En terwijl hij als een derwisj om ons heen draaide, zag ik iets waardoor ik uiteindelijk stilviel: de ogen van tante Poldi. Die licht geloken roofvogelblik die ze altijd kreeg als ze een knappe verkeersagent zag. Tot mijn verbijstering viel ze voor knappe Antonio.

Toegegeven, Antonio had zijn bijnaam niet zonder reden gekregen. Zelfs voor Italiaanse begrippen zag hij er buitengewoon goed uit. In het fijngeribbelde witte hemd zonder mouwen dat hij op zijn spijkerbroek droeg kwam zijn gespierde, licht behaarde borstkas goed uit, en zijn gezicht zou menig renaissanceschilder hebben geïnspireerd, je kon het gerust klassiek noemen. Sensuele gelaatstrekken zonder ook maar enig teken van scherpzinnigheid. Wanneer de theatrale razernij even uit zijn gejaagde blik verdween, zag ik een zweem van weemoed. Maar zelfs dan straalde knappe Antonio een soort van, hoe zal ik het zeggen, tijgerachtige elegantie uit. Hij had beter bij de film kunnen gaan dan bij de maffia. Precies zo had ik me Barnaba voorgesteld, de held van mijn mislukte familieroman.

Maar hoe elegant Antonio zelf ook was, het lange scherpe vismes dat hij voor mijn gezicht hield was dat beslist niet. En ik begon er genoeg van te krijgen. Ik was klaar met de razernij, het gebrul, het gifje van mijn dood, en vooral met de wellustige blik van mijn tante. Het zat me tot h er dat ze maar met  en ding bezig was en elke kans om te flirten aangreep. Dus knappe Antonio's geduld was op? *Benissimo*, het mijne ook!

'Genoeg!' brulde ik. '*Basta*. Afgelopen met die onzin. Kop dicht, allebei.'

Verrassend genoeg was het meteen stil.

Poldi keek me geschrokken aan. 'Ach, wat is er, jongen? Voel je je niet lekker?'

Ik probeerde uit alle macht rustig te worden en zette mijn beste Italiaans op. 'We gaan dit nu zo oplossen dat iedereen hier krijgt wat hij wil, begrepen?'

‘Nou maak je me toch nieuwsgierig,’ zei ze in het Duits.
‘Vertel, wat willen we?’

‘Hallo! Overleven misschien?’

‘Wees toch niet zo schijterig. Zoals ik al zei–’

‘Hou op!’ zei ik bot. En tegen knappe Antonio, die bij ons onverstanebare gesprek opnieuw in woede dreigde uit te barsten, zei ik in het Italiaans: ‘Mijn tante zou u, onder bepaalde voorwaarden, kunnen zeggen waar het is–’

‘Geen sprake van! Waar haal je de verd–’

‘Kop dicht, Poldi!’

‘Ho ho, ik ben nog altijd je tante, ja. Een beetje respect graag.’

Knappe Antonio kwam nog dichterbij me staan en drukte het vismes tegen mijn keel. ‘Niks voorwaarden. Waar is het?’

‘Als u ons vermoordt, hebt u helemaal niets meer aan ons.’

‘Ik hoef alleen jou maar om te leggen. Heel langzaam. Als ik jou in plakjes snij, gaat je tante echt wel praten.’

‘Ik dacht dat u haar inmiddels wel kende. Verwacht u echt dat dat indruk op haar zal maken?’

Knappe Antonio dacht even na, er verscheen zowaar een rimpeltje in zijn gladde gezicht. ‘Ja, dat denk ik toch wel.’

‘U moet weten,’ zei ik zachtjes, ‘dat zij – hoe zal ik het netjes zeggen – ze niet meer allemaal op een rijtje heeft, begrijpt u?’

‘Wie fluistert die liegt!’ riep tante Poldi.

‘*Ballaballa,*’ legde ik uit. ‘De leeftijd, de drank... Ik ken haar. Ze leeft in een fantasiewereld. Als ze al iets zou verklappen, hebt u er nog niets aan. En als u mij verm... verwondt, raakt ze nog ernstiger in de war, neem dat van mij aan. Ik ben de enige die haar aan het praten kan krijgen.’

‘Jij bent toch de verrekke chauffeur.’

‘Ik ben haar neef, verslaggever, chauffeur, drankverstopper, zielenhoeder, zondebok, manager en blok aan het been.’

‘Doe normaal! Heb je ze zelf wel op een rijtje?’

Ik probeerde tante te negeren en keek knappe Antonio strak in de ogen. ‘Uw keuze, don Antonio.’

Het gezicht van knappe Antonio betrok opnieuw. Hij frons-te zelfs, zo diep dacht hij na terwijl hij heen en weer liep.

‘Niet slecht, jong, helemaal niet slecht,’ mompelde Poldi. ‘Je hebt goed opgelet. Ik zeg toch: voor alles is een oplossing.’

‘Ach, appeltje-eitje,’ zei ik luchtig. Maar vanbinnen zat ik te juichen: *Yes! Bingo! Ik heb hem te pakken. Ik ben supercool. Ik ben de held van de psychologische oorlogsvoering.*

Knappe Antonio keek van de een naar de ander, het mes losjes in zijn hand. Hij ging er kalm en ontspannen mee om. Inderdaad mooi en stijlvol.

‘Onzin,’ zei hij. ‘Jullie nemen me in de zeik. Jullie weten helemaal niet waar het is.’ Hij richtte het vismes op mijn tante. ‘Ogen dicht!’

En hij haalde uit.

Op dit moment word ik altijd wakker. Als in een slechte film, waarin de hoofdrolspeler een trauma moet overwinnen voordat hij de wereld / zijn gezin / de hond / de Verenigde Staten kan redden, want dat hoort er op de een of andere manier altijd bij. Gelukkig hoeft ons soort mensen dat allemaal niet, wij worden wakker uit een nachtmerrie en halen opgelucht adem omdat we nog leven. Dan loop ik de trap af naar de keuken, drink een glas water en ga met mijn eerste koffie op het dakterras zitten kijken naar de Etna en de zee. Zo gaat het al een paar weken, inmiddels is het eind maart, en toegegeven, in mijn droom is de rol die ik in dit drama speelde een tikkeltje heldhaftiger dan in werkelijkheid. Het slot klopt dan wel weer.

Sinds begin deze maand woon ik alleen in de Via Baronessa 29. Ik heb de schimmel uit de hoeken geschrobd en de muren geverfd, ik doe klusjes, boodschappen, de planten en de vuilnis, ik maak praatjes met signora Anzalone van hiernaast en met signor Bussacca van de *tabacchi*, want ik rook sinds kort. Elke ochtend om negen uur bestel ik een *granita mandorla-caffè* met een broodje aan de bar bij de treurende signora Cocuzza. Soms ga ik op bezoek bij de tantes of spreek ik af met neef Ciro. En verder schrijf ik. Dat wil zeggen, ik zet overdag een aantal zinnen achter elkaar die ik ’s avonds weer schrap. Alles gaat op rolletjes, zou je kunnen zeggen.

Maar alles keurig in de pas.

Want eind oktober (je weet wel, toen Poldi net de zaak-Avola had opgelost) stond opeens, als een spook uit het verleden, John voor de deur. Inderdaad: John Owena, Poldi's echtgenoot uit Tanzania.

Tante heeft eigenlijk nooit veel verteld over haar Tanzania-tijd. Altijd als het gesprek in die richting leek te gaan, sneed ze een ander onderwerp aan. En als iemand ernaar vroeg, reageerde ze altijd korzelig. Daarom deden in de familie de wildste geruchten de ronde. Neef Marco wist lang vol te houden dat Poldi zich bij een Masaïstam had aangesloten en uitsluitend terug was gekomen omdat ze naar drank verlangde. Iets wat Poldi nooit ontkend heeft. Tante Luisa had het donkerbruine vermoeden dat 'Tanzania' niet meer dan een codewoord was voor Poldi's periode in een ontwenningsskliniek. Terwijl oom Martino er nog altijd van overtuigd is dat Poldi voor de CIA werkte en geheime onthullingen over de tempeliers op het spoor was, wat haar naar Sicilië zou hebben gevoerd. Het zou me niet verbazen als hij nog het dichtst bij de waarheid zal blijken te zitten.

Feit is dat Poldi, drie jaar voordat ze naar Sicilië verhuisde, een huis kocht in een buitenwijk van Arusha, een stad aan de voet van de Kilimanjaro in Tanzania. Masaïgebied. Waarom en waarvoor wist niemand; in die tijd hadden zelfs mijn tantes Teresa, Caterina en Luisa weinig contact met haar. Na een halfjaar keerde ze terug naar München. Haar spaargeld was ze kwijt en haar hart liep over van melancholie waardoor ze avond na avond troost zocht in de drank. Wat zoals bekend niet bijster gezond is. Poldi is nooit vies geweest van een glaasje, maar in deze periode moet ze het plan hebben opgevat om zich uiteindelijk dood te drinken. Het jaar daarop overleden haar ouders kort na elkaar en lieten haar hun huisje in Augsburg na. Dat verkocht ze onmiddellijk, om met de opbrengst haar levensindeplan uit te breiden met 'zeezicht'. En zo verhuisde ze op haar zestigste verjaardag naar Sicilië.

Natuurlijk vermoedden we al wel dat er een man in het

spel was geweest, daar in Tanzania. Eén die haar hart in vele stukjes moet hebben gebroken. En ook dat ze zich met dat huis waarschijnlijk een grote wilde kat in de zak had gekocht. Maar toen Poldi me later alles vertelde, bleek het hele verhaal bizarder dan ik me ooit had kunnen voorstellen.

Ik was al meer dan drie maanden niet meer op Sicilië geweest, een eeuwigheid, en ik was best pissig dat ze me niet meer uitnodigde sinds deze man plotseling voor haar neus had gestaan. Ze bleek hem nota bene mijn mufte zolderkamer en beschimmelde badkamer te hebben gegeven, terwijl ze mij alleen had gevraagd geduld te hebben tot ze ‘een paar dingetjes op orde’ had. Pas toen ik tante Teresa sprak, hoorde ik iets over John Owenya, maar over het hoe en waarom hulde ook zij zich in stilzwijgen. Ik zeg niet dat er opzet in het spel was, maar geen van de tantes stuurde me de gewoonlijk maandelijks uitnodiging om een weekje naar Sicilië te komen. En ik heb ook mijn trots. Zoveel *sicilianità* heb ik ook wel weer.

Verongelijkt pakte ik mijn baan bij het callcenter weer op en schreef al die tijd geen letter aan mijn familieroman (al had dat ook een andere reden). Wekenlang heerste er totale radiostilte; geen telefoontje, geen berichtje, niks.

In november had ik allerlei toestanden waardoor mijn hoofd er sowieso niet naar stond, de kerst bracht ik bij mijn ouders door, januari begon stormachtig, werd winters en vervolgens ook echt koud.

Pas begin februari belde tante Poldi eindelijk, midden in de nacht. Op uitbundige toon, alsof er geen vuiltje aan de lucht was, nodigde ze me uit om naar Sicilië te komen. De vlucht was al geboekt. ‘En vergeet je rijbewijs niet.’

‘Ben je wel helemaal lekker, Poldi?’ antwoordde ik een beetje geïrriteerd. ‘Denk je dat ik niks beters te doen heb of zo? Dat je me gewoon kunt oproepen, nadat je drie maanden – ik herhaal: drie maanden! – niets van je hebt laten horen? Verwacht je soms dat ik juichend op het vliegtuig spring zodra jij met je vingers knipt?’

‘Nou zeg, wat bedoel je daar nou mee?’

‘Vergeet het maar, Poldi, dat is wat ik bedoel. Ik heb het te druk.’

De volgende dag haalde ze me van het vliegveld van Catania. Als je iemand met een ruggengraat van elastiek zoekt, moet je bij mij zijn.

‘Allemachtig, wat zie je eruit,’ zei ze bij wijze van begroeting. Altijd even complimenteus, die tante van mij. ‘Heb je geknokt?’ Ze zinspeelde op mijn verbonden neus, die gebroken en blauwgroen gezwollen was.

Ik schraapte mijn keel. ‘Ik wil het er niet over hebben, oké?’

‘Als je niet een keer ophoudt met die eeuwige schaamte van jou, wordt het nooit wat met die roman, laat me je dat zeggen. Mijn lieve vriendin en mentor Simone de Beauvoir zei ooit tegen me: wie schrijver wil worden, moet met de billen bloot. Knoop dat in je oren.’

‘Ik heb ook zo mijn geheimpjes.’

‘Jezusmina, laat die broek toch eens zakken.’

Ik zuchtte. ‘Vooruit dan maar. De korte versie. Eergisteren sta ik bij de bakker een krentenbol te kopen, loopt er in mijn ooghoek een oud-studiegenoot voorbij.’

‘Zo’n bloedmooie,’ onderbrak ze me, ‘die jou altijd straal voorbijliep? Of een echt leuke, die wel altijd naar jou keek, maar waar jij niets mee durfde te beginnen?’

‘Kom op, Poldi, wat doet dat er nou toe? Ik zie haar gewoon lopen en ik denk: hé, misschien heeft ze toevallig tijd voor een kopje koffie. Dus ik gris het rozijnenbroodje mee, storm de bakkerij uit en knal – *baf!* – met m’n gezicht tegen een glazen deur. Opeens was dat ding daar, ik zag hem pas door de grote vetvlek die er nu op zat. Verder zag ik alleen nog sterretjes en bloedde als een rund.’

‘En die beeldschone studiegenoot?’

Ik haalde mijn schouders op.

‘Dan heeft het zo moeten zijn. Staat je trouwens wel, die gebroken neus. Heeft iets manhaftigs. En daar weet ik alles van.’

‘Ik geloof het graag, Poldi.’

Tante had haast. Ze beende over de parkeerplaats recht op

een rode sportauto af en ontgrendelde hem.

En dan bedoel ik dus een echte sportauto. Een oude Maserati cabrio uit de jaren tachtig. Een Biturbo Spyder zescilinder, tweehonderddertig pk, met crèmekleurige lederen stoelen, onberispelijk in de lak en met een witte kap.

‘Hoe kom je daaraan?’ riep ik opgewonden.

‘Geen vragen. Heb je je rijbewijs bij je?’

‘Ja tuurlijk, hoezo?’

Ze gooide me de autosleutel toe. ‘Wat denk je?’

Dit was iets nieuws. Poldi is namelijk niet zo’n bijrijders-type, die houdt de touwtjes altijd liever zelf in handen.

‘O?’ riep ik stomverbaasd. ‘Vanwaar de eer?’

‘Dat leg ik nog wel een keer uit,’ antwoordde ze kort, en wurmde zich vloekend op de bijrijdersstoel. Ze zette een prehistorische cassette met jarentachtighits op, draaide het volume open en zo werden we weggeblazen door *Africa, Down Under, It’s Raining Men, Eye of the Tiger, Gloria* en *Der Kommissar*. Poldi zong alles mee. Pas bij het vreselijke *Carbonara* van Spliff kon ik invallen en meebrullen.

Spaghetti Carbonara! E una Coca-Cola!

Carbonara! E una Coca-Cola!

De Maserati was uit hetzelfde bouwjaar als ik, en qua prestaties was hij zelfs in vergelijking met middelmatige sportauto’s van nu een lachertje. Maar hij had wel stijl. Het was geweldig om over de ringweg richting Torre te scheuren, met het grommen van de zescilinder, het krakende schakelen, het onbekrachtigde sturen. Ik voelde me een popster in een videoclip uit de jaren tachtig. Het enige vervelende was dat Poldi voortdurend meereed en me ophitste omdat het in haar ogen niet hard genoeg ging.

‘Je rijdt als een ouwe slak. Geef toch eens gas, jong! Zo’n auto is een renpaard. Hij wil niet een beetje stappen of draven, hij wil in rengalop. Dat snap je toch wel? Kom op, plankgas!’

In plaats van bij Giarre stuurde ze me al bij Acireale van de snelweg af en leidde me bij bar Bellavista de provinciale weg op.

‘Ik weet de weg,’ mopperde ik.

‘We gaan niet naar Torre,’ verklaarde Poldi eenvoudig.

‘Waar dan wel heen?’

‘Femminamorta.’

Mijn hart sloeg een slag over. Eindelijk zou ik het geheime paradijs te zien krijgen waarover Poldi zo vaak had gesproken en de uitzonderlijk mooie eigenares met haar natuurlijke schoonheid ontmoeten, de hyper-erotische Française Valérie.

Poldi leek mijn gedachten te raden want ze keek me van opzij aan en zei: ‘Je hoeft niet zo schlemielig te grijnzen. Valérie is er niet. Die zit bij haar familie in Frankrijk.’

‘Waarom gaan we er dan naartoe?’ vroeg ik teleurgesteld.

‘Ik woon daar nu, tijdelijk.’

‘Hoezo? Wat is er mis met jouw huis?’

‘Stel toch niet van die domme vragen. Dat komt nog wel een keer. Godnogaantoe, geef toch eens een keer gas.’

En toen waren we er: Femminamorta.

Bij kilometerpaaltje acht sloegen we vanaf de *provinciale* een kleine toegangsweg in die over het landgoed van Pianta Russo leidt. In de verte kon ik de villa en de boog met de twee stenen leeuwen al zien liggen. Toen ik uitstapte, herkende ik alle details uit de verhalen van tante Poldi. Het oude uit basalt opgetrokken landhuis, roze geverfd en vele malen bijgewerkt, de ornamenten langs de onderkant van het dak, de verbleekte zonnewijzer, het belletje bij de ingang, de palmen en de den-nenbomen, de sprookjesachtige tuin. Ik begreep direct dat dit een magische plek was, waar vriendelijke geesten rondwaarden en de tijd stilstond.

Binnen was het koud en rook het muf en schimmelig. De oude meubels en het antiquariaat ademen eeuwenoud stof uit. Behalve Poldi en ik leek er niemand in het huis te zijn. Poldi wees me een slaapkamer beneden. Het was de voormalige huiskapel met fresco’s van Maria en andere heiligen. Er was maar één raampje. Het antieke schrijfbureautje tegen de muur was zo krakkemikkig dat ik het niet durfde aan te raken, bang dat het zou instorten. Het bed piepte en kreunde alsof

het nog spierpijn had van het wippen. In de aangrenzende badkamer zat kalk van veertig jaar tegen de tegels en rook het nog muffe en beschimmelder dan in de kamer. Toch was ik direct verkocht. Sterker nog, ik had het gevoel dat ik hier groots werk zou kunnen schrijven.

‘Fris je even op, dan kunnen we praten,’ zei Poldi en ze ging koffie zetten.

Ik nam de tijd en ging eerst naar het terras om een sigaret te roken. In de verte beukte de zee tegen de basaltkust. Een frisse oostenwind joeg dikke grijze wolken en motregen vanaf zee richting de Etna. Het was waterkoud. De Siciliaanse winter had het huis totaal verkild. Ik doofde de sigaret en nam de peuk mee om de mooie plek intact te houden.

Daarna deed ik iets wat niet hoort, maar wat ik niet kon weerstaan. Ik moest gewoon even door het huis dwalen tot ik Valéries slaapkamer had gevonden. Ik zweer je dat ik niet rondgeneusd heb! Ik wilde alleen maar een blik naar binnen werpen. De kamer was veel lichter en frisser dan de kapel beneden. Een openslaande deur kwam uit op een stenen balkon aan de achterkant van het huis met schitterend uitzicht op de Etna. De hele inrichting was wit: de lakens, dekens, kussens, bloemen, de witgeschilderde meubels. Waar ik ook keek zag ik stapels boeken en antieke snuisterijen. Op het afgehaalde bed lag een grote zonnebril die Valérie kennelijk vergeten was bij het inpakken. Ik bleef in de deuropening staan en probeerde me een voorstelling van haar te maken. Jammer genoeg stond er nergens een foto. Ik stelde me een zachtaardig iemand voor, met grote ogen, lachkuiltjes en volle lippen. Korte bob, strakke spijkerbroek en een Bretons gestreept vissershemd. Of zo’n kort doorschijnend zomerjurkje, als een elfenmeisje, flirterig en erotisch als in Franse films met een frustrerend open einde, waarin ze van elkaar houden en ruziemaken en er verder niks gebeurt. Opeens kreeg ik een vervelend gevoel. Alsof er iemand in de kamer was die verwijtend naar me keek. Gauw deed ik de deur dicht en ging naar beneden.

Poldi zat op me te wachten in de woonkamer en leek in

gepeins verzonken. Bij haar kop koffie stond een glas grappa. Nu pas viel me op dat ze er moe uitzag, en ze dronk ook maar matig. Voor haar doen dan. Normaal gesproken tikte ze op een dag met gemak een fles prosecco en een halve fles grappa achterover. En dan reken ik de espresso's met een shotje erin, de drankbonbons en het witbier bij de lunch niet mee. Niet echt matig, dus; ik zou het niet overleven. Oom Martino had aan de telefoon laten doorschemeren dat Poldi door een moeilijke fase heen ging. Kennelijk was er de afgelopen periode iets goed misgegaan.

‘Gaat het wel goed met je, Poldi?’

‘Zie ik eruit alsof het goed gaat?’

‘Niet echt, nee.’

‘Stel dan niet zo'n domme vraag, alsof ik een oud besje ben dat je moet helpen bij het oversteken.’

‘Waar is John Owenya?’ vroeg ik om van onderwerp te veranderen.

‘Onderweg,’ zei Poldi zacht. ‘Hij komt zo terug. Maar dan zijn wij allang weer weg.’

‘Mag ik weten waarnaartoe?’

‘We gaan op zoek naar knappe Antonio.’

Geen idee wie dat was. Maar ze zei ‘we’. Mijn tante had voor het eerst ‘we’ gezegd.

Dat Poldi met een Tanzaniaan getrouwd was, wist tot dat moment niemand. Mijn tantes niet, signora Cocuzza met wie Poldi pikante geheimen deelde niet, en zelfs Vito Montana niet, de humeurige, kettingrokende, rimpelige en jaloerse commissario van haar hart, en ‘sensuele oerkracht’ (haar woorden).

Het was dus niet zo raar dat Montana overrompeld werd toen op een mooie zondag Poldi's man voor de deur stond, alsof er geen vuiltje aan de lucht was. Ik kan me verschillende dramatische scènes voorstellen bij deze eerste ontmoeting. Van een onderkoelde film-noirvariant in zwart-wit, en een pathetische stommefilmscene tot een emotionele explosie van neo-realistisch Italiaans sociaal drama.

Het meest waarschijnlijke scenario: zondagochtend, Poldi en Montana in bed, knuffelend en kroelend zoals geliefden doen, en dan gaat de deurbel. Trrrring! Het klinkt dringend. Gealarmeerd springt Montana uit bed, wikkelt een handdoek om de mollige heupen, waaraan Poldi zich altijd stevig vasthoudt wanneer ze tijdens stormachtige overtochten overspoeld wordt door lust, en opent de deur. Voor hem op de smalle Via Baronessa staat een lange, gespierde, donkere man, midden veertig, waakzame blik, een kop groter dan Montana, in een lichte chino met daarop een wit T-shirt en een groene body-warmer. Tot in de puntjes verzorgd.

Dus Montana zegt: ‘Ja?’

En de man antwoordt in het Engels: ‘Ik ben op zoek naar mrs. Oberreiter. Zij woont toch hier, is het niet?’

‘En u bent?’ Montana staat direct in detective-modus, al lijkt dat op de bezoeker weinig indruk te maken. Maar verder komt Montana niet, want achter zich hoort hij Poldi kreunen: ‘Allemachtig, krijg nou wat.’

‘Poldi? Ik ben het,’ zegt de bezoeker.

En Montana vraagt: ‘Kun je me vertellen wat hier aan de hand is?’

Ja, toen moest Poldi wel vertellen wie daar voor de deur stond. Haar man dus. John Owenya uit Tanzania. En daarmee begonnen de problemen weer.

‘Mijn man,’ antwoordde Poldi zonder Montana aan te kijken. ‘Wettige echtgenoot. Trouwboekje. Ring. Kerk. De hele santenkraam.’

Compleet in de war keek ze de bezoeker aan alsof het een geest was, iemand die uit de dood was opgestaan.

‘Allemachtigkrijgnouwat. John.’

‘Ja, Poldi, ik ben het echt.’ Met een brede lach zette de man een stap naar voren en spreidde zijn armen om haar te omhelzen.

Poldi weerde hem af. ‘Ho, wacht even, blijf staan.’

‘Wat is hier aan de hand?!’ herhaalde Montana korzelig. De situatie beviel hem allerminst.

Poldi streek hem even over de wang. ‘Ik had het je al eerder willen vertellen, *tesoro*. Kleed je maar aan en zet even koffie voor ons, wil je?’ En tegen haar man: ‘Blijf daar niet staan. Kom binnen.’ Ze leidde hem naar de binnentuin en wees op een stoel. ‘Ga zitten, wacht tot ik terug ben en neus niet rond.’

‘Poldi, het is nogal dringend, anders—’

‘Nee, niet nu! Dit is mijn huis, hier gelden mijn regels. En anders is daar het gat van de deur.’

John gooide zijn armen in de lucht. ‘*Hakuna matata*. Jouw huis, jouw regels.’

Poldi duwde Montana terug naar de slaapkamer om zich aan te kleden, dook zelf de badkamer in en deed de deur op slot. Toen liet ze zich op de wc-bril zakken, sloeg haar handen voor haar gezicht en begon te huilen.

Toen ze een beetje tot bedaren was gekomen, waste ze zich, maakte zich op, fatsoeneerde haar haar, deed een geurtje op en trok haar favoriete kaftan aan, de witte met gouddraadjes.

Toen ze de binnentuin in liep, zaten Montana en John zwijgend tegenover elkaar. Montana schonk koffie uit een *caffettiera* in twee espressokopjes zonder zijn ogen van de bezoeker af te wenden. John leek er geen probleem mee te hebben. Hij keek ernstig maar niet nerveus. Met een rustig knikje bedankte hij Montana voor de koffie.

Montana moet vol vragen hebben gezeten, waarmee hij de onbekende graag pang-pang-pang had willen bombarderen zoals hij als commissario gewend was. Het probleem was dat hij net als de meeste Italianen van zijn generatie gebrekkig Engels sprak, en zijn bella figura weerhield hem ervan het gewoon te proberen. Liever vertrouwde hij op zijn befaamde Montanablik, waarmee hij zelfs de lastigste jongens aan het praten kreeg. Gek genoeg leek die Owenya er ongevoelig voor. Wie de man ook was, dacht Montana wantrouwig, het was een harde. Een huurmoordenaar misschien. Of erger, namelijk... Nee, dat beeld verdrong hij ogenblikkelijk weer.

Poldi kwam bij hen aan de tuintafel zitten, deed suiker in haar koffie en keek Montana recht aan. ‘Zoals ik al zei, Vito,

is dit John Owenya uit Arusha, Tanzania. We zijn vier jaar geleden getrouwd. Ik hield van hem, maar hij brak mijn hart en nam me mijn huis af. En nu zit die klootzak hier alsof er niets gebeurd is. Ik heb geen idee wat hij wil, en eigenlijk wil ik het ook helemaal niet weten, want een leugenaar blijft een leugenaar. John is trouwens een collega van je. Hij is hoofd-rechercheur bij het ministerie van Binnenlandse Veiligheid van Tanzania.'

Montana kreunde zacht. Hier was hij dus al bang voor geweest.

John schraapte zijn keel om iets te zeggen, maar met een handgebaar hield Poldi hem tegen, terwijl ze Montana bleef aankijken en zijn hand pakte. Die mooie grote hand waar ze zo van hield, met de stevige knokkels die tegelijk teder en vastberaden konden zijn.

'Ik ben net zo verbijsterd als jij. Ik ga je alles vertellen, maar eerst moeten we dit even afhandelen, oké?'

Montana schudde zijn hoofd en lachte vreugdeloos. 'Jij krijgt bij mij alles voor elkaar, Poldi.'

Poldi kuste zijn hand en wendde zich eindelijk tot John. Ze was een toonbeeld van kalmte nu.

'Goed. Ik hoor graag waarom je hier bent en hoe je me gevonden hebt.'

'Hakuna matata, Poldi,' zuchtte John opgelucht. 'Ik heb je hulp nodig. Thomas is verdwenen.'

Dat moet het moment zijn geweest, stel ik me zo voor, dat het weer bovenkwam. Haar jachtinstinct. Poldi rook bloed.

'Waarom zoek je hem uitgerekend op Sicilië? En hoe heb je mij hier eigenlijk gevonden?'

'Zelfs in Afrika heeft de politie zo haar mogelijkheden om mensen op te sporen,' antwoordde John licht geïrriteerd. 'Zijn telefoon heeft een week geleden gebruikgemaakt van een wifin-netwerk in Taormina. Daarna niet meer. Ik heb zelfs het hotel gevonden waar hij verbleef en ben in zijn kamer geweest. Thomas heeft zich voorgedaan als een Tanzaniaans investeerder en een maand vooruitbetaald, maar is al een week niet meer

komen opdagen. En toen zag ik gisteren toevallig een krant waar een foto van jou in stond, en ik dacht—

‘Jij dacht: weet je wat, ik ga even langs en breek haar hart gewoon nog een keer.’

‘Wie is Thomas?’ kwam Montana tussenbeide.

‘Zijn halfbroer,’ zei Poldi. ‘Aardige vent, maar een beetje wispelturig.’ En tegen John: ‘Wat bedoel je met “verdwenen”?’

John zuchtte diep. ‘Twee weken geleden is hij vertrokken uit Arusha. Je kent hem, hij verdwijnt af en toe en duikt op een gegeven moment weer op, vaak gekwetst en gekneusd, maar verder in orde. Als een kat. Als ik hem ernaar vraag, zegt hij altijd—’

‘Geen zorgen, ik was verdwaald in het bos,’ maakte Poldi de zin af.

John lachte. ‘Verdwaald in het bos, ja. Zo zei hij het altijd.’

Het viel Poldi meteen op dat John al in de verleden tijd sprak.

Montana wilde iets vragen, maar Poldi was hem te snel af. ‘In Tanzania verdwaaal je niet in het bos. In de eerste plaats ga je er al nooit alleen in. Want je verdwaaalt niet alleen, je wordt verscheurd door leeuwen of hyena’s of komt in het beste geval om van de dorst. Het bos is groot en wild, daar kom je niet voor je plezier. Je hebt er niets te zoeken als je geen jachttopzichter of Masai bent en echt verstand hebt van het bosleven. Maar Thomas is geen van beide, hij is een door en door stadse jongen. Altijd slim en cool in een te mooie auto, geleend, natuurlijk. Een sympathiek opscheppertje met een sterk gevoel voor bella figura, begrijp je wel. Iemand die zich nooit in het bos zou wagen.’

Montana begreep het meteen. ‘Een kleine boef dus, die af en toe wat uitspookt.’

‘Het is geen slechte jongen,’ vulde Poldi aan. ‘Maar ja, eigenlijk willen we ook niet precies weten waar hij een paar dagen geweest is.’

Montana’s frons was nog dieper dan gewoonlijk. Niets aan deze situatie beviel hem. Owenya niet, het geheimzinnige ge-

doe niet, Thomas niet, de glans in Poldi's ogen niet en al helemaal niet wat Owenya verder nog vertelde.

‘Daarom hebben we ons aanvankelijk niet zoveel zorgen gemaakt. Pas toen er een week na zijn verdwijning een Ford Explorer bij ons huis voorreed waar vier kerels met machinegeweren uit stapten—’

‘Mijn huis, bedoel je,’ zei Poldi scherp.

‘Ik bedoel ons huis, Poldi.’

‘Verdorie, dat bedoel je helemaal niet! Laten we dit voor eens en altijd rechtzetten: het huis is van mij en van niemand anders. Niet van jou. Je hebt het gepikt, John. Je hebt me bedrogen en me achter mijn rug om onteigend.’

John spreidde zijn armen. ‘Moeten we dat nu oprakelen, Poldi?’

‘Niet nu, maar dat komt nog, neem dat van me aan. Afijn, wat moesten die kerels?’

‘Ze kwamen Thomas zoeken.’

‘Lui van Kigumbe?’

John knikte. ‘Dus die kerels stoppen voor jouw huis, springen met machinegeweren uit de auto en gaan op zoek naar Thomas. Voor zover ik weet is Thomas ervandoor gegaan met iets wat van Kigumbe is en wat hij koste wat kost terug wil hebben.’

‘Wat dan?’

John keek haar onderzoekend aan. ‘Hebben ze niet gezegd. Weet jij het?’

‘Ik? Hoe moet ik dat weten?’

‘Je weet waarom ik dat vraag.’

‘Ik weet waar je op zinspeelt. Maar nee, John, ik heb geen idee wat Thomas van Kigumbe zou kunnen stelen. Als het waar is, dan is het in elk geval het stomste idee geweest dat iemand ooit heeft kunnen bedenken. Kigumbe laat zich niet zomaar bestelen. Als je het mij vraagt zit Thomas behoorlijk in de shit.’

John knikte. ‘Dat is zeker.’

‘Wie is die Kigumbe?’ kwam Montana tussenbeide.

‘Een *boss*,’ zei Poldi alleen maar, en Montana wist genoeg, want iedereen op Sicilië weet wat daarmee bedoeld wordt.

‘Na dat voorval met die lui ben ik naar hem toe gegaan om de zaak persoonlijk met hem te bespreken,’ ging John verder. ‘Hij informeerde nog naar Mama Poldi.’

‘Ach, wat attent,’ zei Poldi met een onschuldig lachje, terwijl ze even haar voorhoofd depte. ‘Wat heb je hem over mij verteld?’

‘Alleen maar dat je terug bent gegaan naar München en dat we elkaar sindsdien niet meer hebben gesproken.’

Poldi greep de *caffettiera*. ‘Iemand nog koffie?’

De twee mannen keken mijn tante beduusd aan.

‘Poldi?’

‘Poldi!’

De stemmen van de twee zo verschillende *commissari* van haar hart klonken als een echo en ze leken opeens verenigd in hun wantrouwen. En dat beviel Poldi dan ook weer niet.

‘Wat nou? Ik weet toch ook niet wat Thomas gestolen heeft van Kigumbe. Had hij verder nog iets?’

‘Alleen dat het een grote gevoelswaarde voor hem heeft. En dat hij het absoluut terug moet hebben.’ John nam een slok espresso. ‘En dat het op de vrije markt waarschijnlijk makkelijk tien miljoen dollar zou opbrengen.’

Dit is het derde deel in de serie over Tante Poldi.

Eerste druk april 2022

Oorspronkelijke titel *Tante Poldi und der schöne Antonio*

Oorspronkelijke uitgever Lübbe

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V.,

Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marie Vervelde

Omslagontwerp Chris Andrews

Belettering Nederlands omslag Bert Holtkamp

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5763 9

ISBN e-book 978 90 261 5764 6

ISBN luisterboek 978 90 261 5766 0

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.